

Gay Mercader, Rosalia, Hidrogenesse i Clara Peya, entre els Premis Altaveu 2019

El lliurament dels guardons es va celebrar a Can Massallera de Sant Boi de Llobregat

Foto de família dels Premis Altaveu 2019, amb guardonats, jurat i lliuradors

Ahir a la nit va arrencar una nova edició dels Premis Altaveu. Els reconeixements de la gala van anar a parar a Gay Mercader (Premi Trajectòria), el festival Esperanzah (Premi Alça la Veu), **Rosalia**, **Raynald Colom**, **Hidrogenesse**, **Clara Peya** i el **Colectivo Vozes**. Tots els i les premiades va anar a recollir els guardons, menys **Clara Peya**, que actuava a Tàrraga, motiu pel qual van recollir el premi la seva mànager Aina Pociello i el seu productor Vic Moliner, i **Rosalia**, que va enviar un àudio d'agraïment a través del periodista i amic Luis Troquel.

Luis Troquel recollint el premi de Rosalia de mans de Jordi Bianciotto

De Gay Mercader el jurat va valorar, de la trajectòria, el següent: "Va haver-hi un temps en què la música va ser la taula de salvació per a les joves generacions que volien fer d'aquest país un lloc millor per viure. Eren joves que representaven una amenaça per a un poder que no podia contenir aquell desig de llibertat que, amb la música, s'expressava amb una força i vitalitat inaturables. I va ser a principis dels anys 70 quan un jove de bona família, que havia viscut al Londres de la revolució musical del pop i del rock, va tornar a casa i va començar a programar aquells artistes que, des de la música, estaven canviant el món (o almenys ho intentaven)".

Gay Mercader amb el premi a la trajectòria lliurat per l'alcaldesa de Sant Boi

Del Festival Esperanzah: "Les veus dissonants sonen més fort quan la resta son unànimes. La gran majoria de festivals s'han convertit en parc temàtics, negocis on els fons d'inversió cerquen rendibilitat o els ajuntaments postals a la recerca del turista indecís. És així que quan un festival agermana música i ideologia, solidaritat i reivindicació, esperit crític i voluntat, es converteix en una *rara avis*, en una veu dissonant. I la veu, precisament la veu de qui normalment no la té, és l'ànima d'un festival que ja ho diu tot amb el nom: Esperanzah!".

De **Rosalía**: "**Rosalía** és una de les millors notícies en la música popular d'aquest país. Ho és per moltes raons i aquestes en són algunes: Una *cantaora* que parteix de les arrels del flamenc per portar-lo a l'avantguarda o al *mainstream* amb eines de la música electrònica com el *sample*. Una dona jove que als 25 anys ja desplega un enorme talent com a creadora i intèrpret. Una artista amb carisma capaç d'aconseguir una connexió transversal amb públics de diferents edats, orígens i paladars musicals. Una superestrella internacional nascuda aquí al Baix Llobregat, a Sant Esteve Sesrovires, sorgida del planter d'escoles superiors de música de casa nostra."

De **Raynald Colom**: "El trompetista barceloní trenca set anys de silenci discogràfic amb *The Barcelona Session* (Fresh Sound, 2019), un disc amb el qual torna a exposar una visió lúcida, oberta i personal del jazz. Lluny de tractar-lo com un gènere anacrònic, **Colom** el treballa com una música contemporània i en constant transformació integrant-hi influències de sons d'arrels afroamericanes actuals per aconseguir donar forma a un treball que, a més de connectar amb una nova generació d'oients, intenten dibuixar un viatge a través de Barcelona amb vocació universal".

D'**Hidrogenesse**: "Genís Segarra i Carlos Ballesteros ja fa dues dècades que treuen discos que ens descol·loquen i ens fan ballar el cap, en què juguen sense manies ni límits amb les regles de la cançó pop i llancen desafiaments intel·lectuals sense perdre el bon humor. El darrer treball, *Joterías bobas* (Austrohúngaro, 2019) és un nou artefacte de punt i a part, el disc més accessible musicalment, influït per l'Amèrica Llatina i la cançó europea, amb rerefons ecològic i mofa

i befa de l'homofòbia banal".

Hidrogenesse amb el Premi Altaveu lliurat per la periodista Marta Salicrú

De **Clara Peya**: "La pianista i compositora empordanesa **Clara Peya** té una carrera artística que ha transitat i transita entre la música, el teatre i l'activisme. En el vuitè disc de pop d'autora *Estómac* (Satélite K, 2018) ?Premi Enderrock al millor disc de l'any 2018?, ha assolit un llenguatge personal que recull els aprenentatges dels seus tres itineraris: tot i cedir la veu principal com ha fet sempre (ara a **Magalí Sare**), també hi canta i rapeja amb desimboltura, aconsegueix que en aquesta nova proposta la veu i la música transmetin atmosferes com en un espai teatral i les lletres contenen un missatge feminista dels més elaborats i compromesos de l'escena catalana".

Del **Colectivo Vozes**: "La música és, sens dubte, un element essencial per a la integració social i per la difusió de valors. I aquesta feina es veu molt clarament allà on la igualtat d'oportunitats no arriba com caldria. En una ciutat com Barcelona, els barris més allunyats del centre han creat noves centralitats gràcies a un treball constant de solidaritat i complicitat veïnal. Amb el pas dels anys, **Vozes** ha creat una estructura d'orquestrs simfòniques de diferents formats, corals i batucades. Així, més de 500 nens i adolescents de Nou Barris, Sant Andreu i Besòs s'han aprofitat d'una educació musical basada en els valors humans i socials".